מצא את הנסיכה!

אגדה צ'כית

בת יפה הייתה למלך וכשהגיעה לפרקה מצא לה המלך חתן מתאים. אך החתן לא נראה לנערה והיא הודיעה לאבא שלא תתחתן אתו.
כעס המלך מאוד, ציווה לעצור את הנסיכה הסוררת בחדר סתרים בארמון והודיע לרבים שיתן אותה לאישה למי שימצא את מקומה וישחרר אותה.
הוסיף גם שמי שינסה זאת ולא יצליח, ייעצר בעצמו, עד שהנסיכה תשוחרר.
הדבר התפרסם בכל הממלכה וגם הגיע לממלכות שכנות. ולאחד ממלכים היו שלושה בנים שרצו מאוד להתחתן. הבן הבכור יצא מיד לממלכה השכנה, הגיע לארמון והודיע שיחפש את הנסיכה. המלך קיבל אותו יפה ואמר "תנוח היום, כי באת מרחוק. מחר תתחיל בחיפושיך. יהיה לך זמן מזריחת השמש ועד שקיעתה."

בבוקר יצא הנסיך הצעיר לחפש את המקום בו כלואה הנסיכה. הארמון היה גדול ורב קומות, חדרים ופרוזדורים בו רבים ולמרות שעבר את הכל ומיהר מאוד, לא הצליח למצוא את הנסיכה עד הערב. המלך ציווה לעצור אותו במגדל שמירה, ואחר כך כתב זאת לאביו, המלך השכן. הצטער אבא המלך מאוד, ובמיוחד שבנו האמצעי רצה מאוד לצאת גם הוא, בטוח שימצא את הנערה. "תן לי ללכת, אבא" ביקש "אמצא את הנסיכה וגם

אשחרר את אחי!"

זמן רב ניסה אבא המלך למנוע מהבן את ההרפתקה, אך כל השכנועים לא עזרו, והנסיך השני יצא לחפש את מזלו אצל השכנים.
הוא הגיע לארמון, התקבל יפה, לן בנוחות ולמחרת יצא לחיפושים. אך לא עלה בידו טוב יותר מאשר לאחיו הבכור, וגם הוא נכלא במגדל שמירה. ושוב קיבל אבא המלך מכתב משכנו, המבשר כי בנו כלוא לזמן בלתי ידוע.
הבן השלישי, הצעיר, החליט לשחרר את אחיו. הוא בא לאבא, נפל לפניו על ברכיים, ביקש ושכנע את אבא שיתן לו ללכת, עד שבסוף אמר המלך "לך ואני נותן לך את ברכת האב. לך ושחרר את האחים שלך."
הנסיך הצעיר יצא לדרך, אך לא לבדו. הוא לקח אתו משרת נאמן, פרווה גדולה של דוב וגם מפוחית. כשהגיע לקרבת הארמון של השכנים עצר את סוסיו, אמר למשרת ללבוש את פרוות הדוב ותפר אותה סביבו כך שהמשרת נראה כמו דוב ממש. בעצמו התחפש הנסיך לצועני, והוביל את משרתו הדוב עד הארמון. כשהגיעו לשער הארמון הנסיך המחופש התחיל לנגן במפוחית
והדוב-המשרת נעמד על רגליו האחוריות והתחיל לרקוד.
המלך שאהב מוסיקה פתח חלון והציץ החוצה לראות מאין באה הנגינה. כשראה את הדוב המרקד פרץ בצחוק גדול והזמין את הצועני עם

הדוב ביחד לארמונו.
אחרי שכיבד את שניהם בארוחה טובה אמר "בת שלי עצורה כבר זמן רב. אני מרחם עליה למרות שהמרה את פי. אולי מראה הדוב המרקד ישעשע אותה קצת. אפצה אתך היטב על ההצגה."
"הוד מלכותו" ענה הצועני המחופש "יהיה זה כבוד

גדול בשבילי להציג בפני הנסיכה."
ואז הוביל אותם המלך לפרוזדור חשוך שבקצהו תלויה הייתה תמונה גדולה. בתמונה מצויירת הייתה עיר ובה כנסיה גדולה עם מגדל גבוה. המלך לחץ על קצה המגדל, התמונה נפתחה באמצע וגילתה חדר, בו ישבה הנסיכה.
כשהנסיכה ראתה את הדוב הגדול נבהלה תחילה, אך המלך הרגיע אותה, ואמר לצועני לנגן. הדוב שוב נעמד על רגליו האחוריות ורקד. הנסיכה נהנתה מאוד מההצגה, ביקשה מאביה להרשות לצועני לבוא אליה עם הדוב גם למחרת, והמלך הסכים. הוא ציווה לשכן את הזוג המרקד ללילה באחד מחדרי הארמון הרבים.
בבוקר, טרם זריחת השמש, התחיל הנסיך לחפש את הפרוזדור עם תמונת העיר. הארמון היה גדול ובו פרוזדורים ומעברים רבים ודבר לקח לו זמן רב, אך בסוף מצא את הפרוזדור הנכון. שם לחץ על קצה המגדל, ניכנס לחדר ושחרר משם את הנסיכה הסוררת.
עכשיו הם שניהם הלכו אל המלך שאמר "אני סולח

לך, בתי, למרות שלא רצית לשמוע בקולי. אבל מה שאמרתי יתקיים עכשיו. עליך להתחתן עם הבחור שמצא אותך בחדר סתרים."
הצעיר דווקא מצא חן בעיניה של הנסיכה, ואמרה לאביה שיתחיל להכין את חתונתם. בינתיים שוחררו גם שני האחים הגדולים של הנסיך, וגם אבא, המלך השכן הגיע לחתונה.